

MOLNÁR MIKLÓS

Üzenet Petőfi Sándornak

MOLNÁR MIKLÓS (1946) Sopron

„Petőfi is kiábrándult, elkeseredett, eláporodott volna ebben a világban, ebben a kicsinyes és nyavalyás korszakban, amelynek mi céltalanul és tanácstalanul tépelődő és vergődő kárvallottai vagyunk.”

Juhász Gyula

„Bizony nyomorú mesterség ez a magyar íráság! valami hivatalt tán csak magam is kaphatnék, de attól meg irtóztosan iszonyodom, s így nem marad más hátra, mint: egyél, öcsém, ha van mit. Ah, a lelkem fáj, ha elgondolom, milyen beduin veszett el bennem! de hiszem az istenemet, hogy itt nálunk is megjön még az ideje, mikor a szabadságimádó pogány emberek is megélhetnek, nemcsak az *egy igaz úr* előtt alázatosan görnyedező jámbor keresztyének. ... napról napra élek, s így nem fordíthatom időmet oly művek készítésére, melyekért mindjárt nem fizetnek. Látod, barátom, ilyen a nyomorúság. Adna csak nekem a nemzet évenként hét-nyolcszáz pengőforintot, megmutatnám, hogy pénze nem lenne elvesztegetve. Ezt természetesen csak a nemzettől fogadnám el, privát embertől a fél világ sem kellene ajándékban; persze, hogy a nemzetnek kisebb gondja is nagyobb, mint ilyesmire csak gondolni is. Nincs a földön gyermekeitől zsnarokilag követelőbb, s aztán irántok hálátlanabb anya, mint édes hazánk, ez a jó Magyarország.”

Eszedbe ne jusson föltámadni vagy új testben magyar költőként reinkarnálódni, Sándor! 1847 óta, amikor a fentieket papírra vetted, ezen az elátkozott földön nem hogy nem javult, hanem csak romlott a helyzet. Azóta sem jött el a te időd, a magad fajta szabadságimádó pogány emberek ideje. Manapság sem fordíthatnád idődet oly művek készítésére, melyekért nem fizetnek mindjárt. Csakhogy te, ki soha lantodnak egy hangját, tolladnak egy vonását nem adtad bérbe senkinek, aligha csapnál föl a kívánalmak célszerű dalnokának. Ahol a lelkeket veszik, és jó drágán fizetik, ahol egy alázatos görnyedés megalapított jövendő, te messze kerülnéd a vásárt, senki előtt még csak fejedet se billentenéd, hanem állnál egyenes fővel, s fálnál és éheznél. A „szabadság eszméit” nem írhatnád meg, és nem olthatnád a népbe „fundamentumos magyarsággal”, mert agyonütne a fortélyos félelmek igazgatta, a Pénz és a Hatalom molochja előtt hajbókoló

polkorrekt cenzúra. Műveid el sem jutnának a néphez, mert nem akadna kiadójuk. Be sem kerülnél az „irodalmi kánonba”. Haszontalan, rongyos lelkű fikók hizlalnák rajtad piszkos nyelvüket, amit leginkább arra használnak, hogy az önkény kegyelmes talpát nyalogassák, mint farkcsóváló alázatos ebek. És mert hiányozna belőled a hajlandóság, hogy alázatosan görnyedezz az elbizott, kevély „igaz urak” előtt, életed megint sanyarúságban telne. Ágrórszadkadt földönfutóként, szülőfölded beduinjaként kellene élned, nyomor és lelki fájdalom lenne az árnyékod, vagy száműzöttségben ehetnél kegyelemkenyeret, mint Rákóczi, Mikes, Kossuth vagy Dosztojevskij.

Céltalanul barangolhatnál föl és le az elektrosmog telítette haza gyilkos vegyi permittel szőnyegbombázott tájain. A pórusaidon át, meg a levegővel, amit belélegzel, alumínium bevonatú üvegszálak, bárium, stroncium, radioaktív tórium, kadmium, króm, nikkel, száritott vér, penészcsírák, gombamérges, etilén, dibromid és műrostok égből aláhulló, szabad szemmel láthatatlan pozdorjái hatolnának beléd, melyekkel a világ urai jónak látják beteríteni és megfertőzni a Föld bolygót.

Szerencséd, hogy irtózol a hivatalviseléséstől, mert *ezeztől* úgyse kapnál hivatalt. Hogy a nemzettől „évenként hét-nyolcszáz pengőforintot”? Még mit nem! A „nemzetnek” kisebb gondja is nagyobb, mint ilyesmire csak gondolni is... A gyermekei iránt hálátlan anya, a „jó Magyarország” bizony hagyna éhen veszni.

De már jóval előtte megszakadna a szíved, midőn látnád, hogy ismét szolga lett a magyar; midőn látnád, hogy hosszú, gyáva tengődésben pang és sýnlődik a haza: elől pofozzák, hátul rúgják, és csak tűr meg tűr, nem lobban föl, és mennykővével nem gyújtja föl a haragos ég; midőn látnád, mily tengersokan falják a magyar borát és étvét, s közben veszettül csúfolják a szegény magyar nemzetet, és erőnek erejével azt akarják, hogy Magyarország inkább kofa, mint hős legyen; midőn látnád, hogy ten-

günk, mint az állat, megelégszünk azzal, hogy van kenyerünk, a világ sorától messze elmaradtunk, kitöröltek bennünket a nagy nemzetek sorából, élni nem tudunk, és halni nem merünk: ha urunk jön, szépen letérdepelünk, megcsókoljuk kezében a korbácsot, és békésen várjuk, míg halálra ítél és kirúg minket a nemzetek sorából. A pornak vagyunk lakói, az alacsony úti pornak, nincsen emberméltóságunk, mint a féreg, csúszunk-mászunk, s mint a férget, eltipornak.

A Csodák Ura megadta a nem egy, hanem sok dárdányi úri kíméletlenséget e harcot soha végig nem harcoló, vertnek, nem verőnek született szármalmas népnek. Fejét, jussát, szívét kobozzák, de nem rúg vissza, csak búsan átkoz. A hőkölő harcok helóta népe megkapta, amit akart: az ebsorsot – kezére bilincset, nyakába jármot, hátára kancsukát. Ha már kutyákká aljasodtunk, miért nem járunk négykézláb? Hogy nem nyílik meg a föld a kergék alatt, akik azt fuvolázzák az emberek fülébe, hogy „a magyar a tudás népe”! A húsvétalan magyarság céljait elcéllozták, életét elélték: cirkuszponyvák bohóc-sorsa leng előtte. A „titkos tanítások”, az ideálok, melyekről a kergék maszlagolnak, másutt megunt ócskaságok már. A fajok cirkuszában minden

nációnak van terve, csak a magyarnak nincs. A vele és körülötte élő cigány, horvát, osztrák, román, sváb, szerb, szlovák, szlovén, ukrán, zsidó mind tudja és teszi, vagy ha nem teszi is, de tudja a fajtája dolgát, és szánakozik vagy gúnyosan röhöncsél az impotenciájában fölfuvalkodott magyaron, aki sodródik, amerre betyár urai terelik, vagy inkább csak bambán ténfereg a TESCO-gazdaságos törpelétben, és cammogva fonja éltét mások elhányt guzsalyáról. Hogy ezer zsibbadt vágyból mért nem lesz végül egy erős akarat a szolganépek Babelében? Mert magyar, oláh, szláv bánat soha nem volt egy; mert oláh és szláv részről számtalanszor tiltakoztak a magyar bánat oláh és szláv bánattal való összemossása ellen.

*Jaj azoknak, jaj azoknak,
Kiket magyar anyák szültek,
S kik hazájok pusztulását,
Nemzetök végvonaglását
Nem nézhetik egykedvűleg!*

„Élt egy nép a Tisza táján, századokig, lomhán, gyáván...” Ne szüless többé magyarnak, Sándor! Ne állj még egyszer ehhez a néphez: érdemtelen rá.

